

העם

זה לא יכול לקרות!

זה לא רק טראגי. זה צריך להירד שינה מעיני כל אדם בתבל.

גם בבית

זה לא קרה בגדה או ברצועה. זה קרה בחררה. והאויב היה ציבור הפועלים.

זה היה יכול לקרות בכל כפר ערבי בגדה:

באישון-לילה רוכז כוח גדול של שוטרים ואנשי-ביטחון אחרים. הם פרצו לעבר היעד, מיבנה גדול, וכבשו אותו בסערה. הם הקיפו אותו בגרר תיל והתארגנו להגנה היקפית, מול פני התושבים הזועמים שהחלו מתקצצים מסביב. הם היו מוכנים להפעיל גזז מרמיץ וכדורי-גומי.

אך זה לא קרה במחנה-הפליטים פלסטיני, אלא בחררה. והיעד המבוצר היה בית-חרושת, שבו מצאו מאות פועלים יהודיים את פרנסתם.

מה שקרה השבוע במפעל אילאוס היה חסרת-קדים בישראל. הוא הוכיח שאי-אפשר להגביל את שיטת-הדיכוי לשטחים הכבושים. מה שלמדו השוטרים ומפקדיהם בגדה וברצועה יופעל, במקום או במאוחר, בישראל. והשד צנות הכוחנית, שהפכה אופיינית לצמרת המדינה המטפלת בהתקוממות מוכרחה להשפיע עליה גם כבואה לטפל בעציות-פנים.

אנשי-ביטחון פרטיים. הרקע הכלכלי של הטיכסוך בבית-החרושת אילאוס חשוב פחות מאשר הטיחות המופעלות בו. הן פותחות פרק חדש במדינה.

בימים החשוכים של מאבקי-העבודה בארצות-הברית נהגו ה"בוטסים" להפי על שוברי-שביתה ואנשי-אגרוף, כדי להילחם בפועלים מרדניים. השבוע הפעלה בישראל "חברת שמירה", ולה מאות "אנשי-ביטחון פרטיים". הם נראו בטלוויזיה, ערוכים שורות-שורות, שותים בצמא את דיכורי המפקד, שהסביר להם כיצד לפעול נגד הפועלים.

וזוהי תמונה חדשה במדינה. לא במקרה היא נראתה ביולי 1988, בחורש השביעי של האינתיפאדה.

ביטחון

ברזל וזהב

זועמים על בריטניה אך למעשה זועמים על ישראל בגללה מפסידה ארצות-הברית הון אדיר.

השבוע הסמיקו הרבה פנים בור שינגטון מרוב זעם. גרמה לכך ראש ממשלת-בריטניה, מרגרט תאצ'ר. מסתבר כי מילאה

איך ישן אדם בישראל — ובכל מקום אחר בעולם — בשקט בלילה? הוא יודע שבמקומות רבים בעולם מוכנים טילים באליסטיים לירי, כשב ראשיהם מיטענים גרעיניים, שדי בהם כרי למחוק את כל מרכזי-האוכלוסייה מעל פני כדור-הארץ.

אבל איש אינו רואג. כל המערכות בטוחות, כך הוא מאמין. בראש ה מדינות עומדים אנשים אחראיים. ראשי הצבאות הם אנשים מנוסים, חכמים. שום טעות לא תיתכן, כי יש שיטות מתוחכמות למניעתה.

עד שנורה לפני שבוע מטוסי הנוסעים האיראני. לפתע התנפצו כל האשליחות.

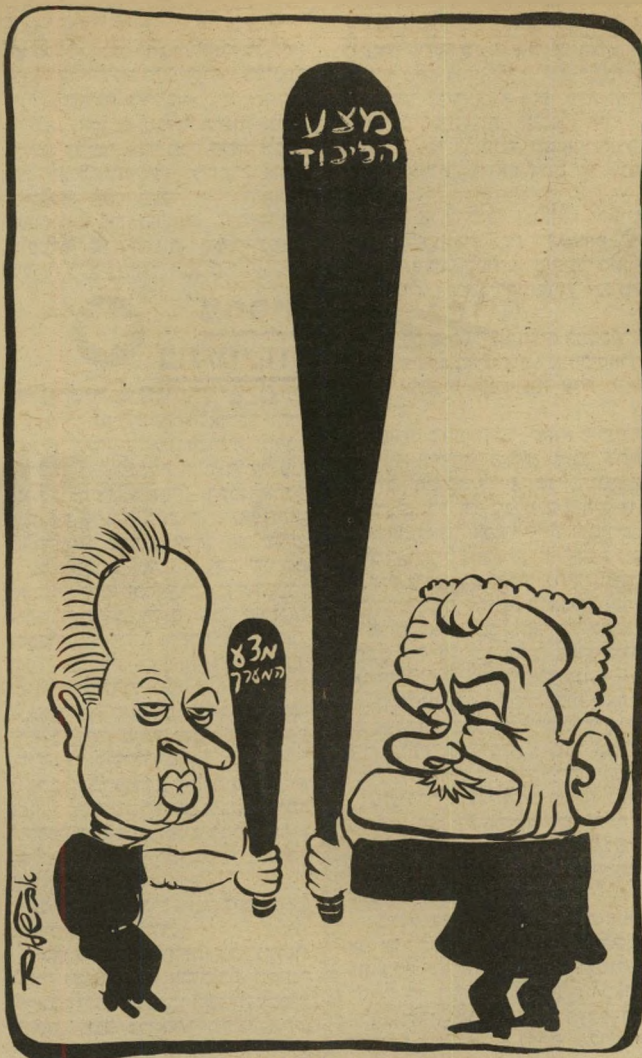
היסטוריה ושקר. בעיקבות האי סון התגלו רבדים מהרידיים. הסיירת האמריקאית ויונסט, שהפילה את המטוס, היתה מצוידת במערכת-הראדאר המשוכללת ביותר בעולם. אולם מערכת זו לא נוסתה מעולם כראוי, ולקצינים לא היה מושג איך להשתמש בה.

מפקדי האוניה היו חסרי-אחריות. והם איבדו את עשתונותיהם כנגלל קרב פעוט עם כמה ספינות קטנות. הם פעלו מתוך היסטוריה, ללא כל שיקול-דעת. הם בילבלו אותה, לא הבינו מה נשקף על מסך-הראדאר, לא קלטו מה מתרחש. וכך נתנו את הפקודה להפיל מטוס אזרחי שלו, שהיה כנתיב הנכון שלו, ששירר את כל האותות הנכונים. ואחר-כך שיקרו כדי לחפות.

אף אחד מן המפקדים האלה לא התפטר ולא הורח בו במקום.

אתם האנשים. זה היה טראגי כשלעצמו, כנגלל הילדים, הנשים והגברים שניספו על לא עוול בכפם. אבל זה מחריר פי אלף, אם מסיקים מכך את המסקנות המתבקשות. אם זה קרה במיפרץ הפרסי, מדוע זה לא יכול לקרות מחר בכל מקום אחר, שם מופקדים קצינים מאותו הסוג על שיגור טילים גרעיניים? מה שוות המערכות המשוכללות והמתוחכמות, כאשר אנשים בעלי חולשות אנושיות מופקדים עליהן?

אם ייראה על מירקע-הראדאר משהו הרומה להתקפת-טילים סובייטית, והחלטות הרת-גורל צריכות יהיו להתקבל תוך דקות — האם יהיה למחליטים שיקול-דעת טוב יותר מאשר לקברניט הסיירת ויונסט? רק אופטימיסט חסרת-קנה יכול לבטוח בכך.

ועכשיו, לבחירות!

הבאות. ואילו כל מי שמתנגד בקוליות קולות לכל מכירה כזאת לערבים יכול לבטוח בסיוע יהודי מאסיבי — קולות, כסף, תמיכה בכלי-התיקשורת.

משום כך קיים וטו של הקונגרס על מכירות-הנשק. תעשיית-הנשק רבת-ההשפעה, החולשת בעיקר על הבית הלבן, עומדת חסרת-אונים מול עוצמה זו. הזעם הרב מופנה לישראל גם מפני שידוע כי ישראל עצמה מוכרת נשק לכל דיכפין, בלי שום חשבון מוסרי או פוליטי.

הגילויים על מעורבותם של סוחריי נשק ישראלים, בעלי קשרים חזקים עם ממשלת-ישראל, בשערוריות-היד שוחר כפנטזון שפכו שמן על המדורה. נגד מי? הקברניטים בירושלים ובמישרד-הביטחון בתל-אביב עומדים לפני ברירה קשה.

איך הם יכולים לרסן את חבריי הקונגרס הפרו-ישראלים הנלהבים, מבלי לפגוע באמינותם. אולם הם יודעים כי התלהבות מוגזמת תרגיז את הבית הלבן.

הנשק הזורם לסעודיה ולמדינות המיפרץ דרוש להן כדי להתגונן מפני הסכנה הגוברת של איראן והקנאים המוסלמיים. אך הוא עלול בעתיד

תפקיד חשוב בעשיית "עיסקת-הנשק של המאה" — מכירת נשק ושרותים צבאיים בריטיים לסעודיה, כסכום השיוי להגיע לסכום האסטרונומי של 30 מיליארד דולר.

בעיקבות עיסקה זו יתבצעו מן הסתם עיסקות נוספות עם כוויית, עומאן ומדינות-נפט ערביות אחרות, שיוסיפו לסכום עוד כמה מיליארדים. כל המדינות האלה הן לקוחות מסורתיים של ארצות-הברית. כל דולר שייצע עכשיו לבריטניה נגזל מתעשיית-הנשק של ארצות-הברית. וושינגטון, השקועה בחובות והסובלת מחור אדיר במאזן-התשלומים שלה, רואה איך זורם נהירה-זהב לבריטניה. כשביל המשק הבריטי, שגם הוא סובל לא-מעט, זהו גשם של ברכה.

וטו יהודי. על מי זועמים האמריקאים? בגלוי הם זועמים על הבריטים. אך בטריליבם הם זועמים על ישראל. כל הכסף הזה נמנע מארצות-הברית, כנגלל השליטה הישראלית בקונגרס האמריקאי. בניגוד-ההקפיטול ידוע שכל מי שתומך במכירת נשק לערבים מבצע התאבדות פוליטית. השרולה היהודית תרצה אותו בבחירות

להיות מופנה כלפי ישראל, אם תיווצר אי-פעם חזית כל-ערבית למילחמת-הכרעה. מכיוון שכל צמרת ישראל מתנגדת לפיתרון-שלום שבו ימלא אש"ף תפקיד מרכזי, הפכה מילחמה כוללת כזאת אפשרות ריאליית.

צוללות לכל. הפשרה היא לה סכים למכירת נשק לערבים, כתנאי שיינתן גם נשק לישראל. כך, למשל, אין ישראל מתנגדת למעשה למכירת צוללות גרמניות לסעודיה, בתנאי שגם ישראל תוכל לקנות צוללות גרמניות בכסף אמריקאי. ותמורת המכירה הב ריטית לערבים רורשת עכשיו ישראל שבטיטניה תמכור גם נשק לישראל. אולם בכל אין פיתרון. מצבורי-נשק גדולים מצטברים במרחב. ההיסטוריה מלמדת שכל מצבורי-נשק שואף בסופו של דבר להפעלתו.

הממשלה

סודי לגמרי

לחברי הממשלה אסור לדעת מה שכתוב בכל העיתונים. כי זה סודי לגמרי.

לפני ימי הגלאונסט והפרסטרוריקה נפוצה בברית-המועצות הבדיחה הבאה: ביום-הבחירות מגיע אזרח סובייטי לקלפי. מוסרים לו מעטפה סגורה, ואומרים לו לזרוק אותה לתיבה. "מה, אסור לי לראות מה יש במ עטפה?" תמה האזרח.

"בוודאי שאסור, טוואריטש", השיב לו יו"ר-הקלפי, "אצלנו יש בחירות חשאיות".

כמו בבדיחה. משהו כזה קרה השבוע בממשלת-ישראל.

חבריי-הממשלה קראו בעיתונים כי נשיא רומניה, ניקולאי צ'אוצ'סקו, שיגר שליח בכיר מיוחד לראש-ממשלת ישראל.

צ'אוצ'סקו מילא בשעתו תפקיד חשוב לקראת ביקורו של אנוור אל-סאדאת בירושלים. עכשיו הוא מבקש למלא תפקיד דומה לשם אירגון פגישה של יאסר ערפאת עם יצחק שמיר או שימיעון פרס. הוא שלח את השליח לירושלים כדי למסור לראשי ישראל כי ערפאת מוכן לפגישה כזאת, פנים אל-פנים, ומציע תוכנית-שלום המכור ססת על הדברים שפורסמו בשם הדובר, כסאם אבו-שריף.

שני שרים שאלו בישיבת הממשלה על נכונות הידיעה הזאת. הם ביקשו מידע.

יצחק שמיר השיב את פניהם ריקם. "אינני יכול למסור שום פרט", אמר ראש-הממשלה לחברי ממשלתו, כמו באותה בדיחה, "כי נשיא רומניה ביקש שהשליחות תהיה סודית".

